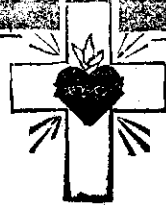

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

B'roul de distribuire: Librăria Asociațiunei
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

A sluji...

E iarnă. Populația satelor pleacă mereu către orașe. O ducă puterea de viață și dorul de muncă; o ducă nădejdea câștigului, care îi surâde la orașe; o ducă pilda altora; o ducă ușurătatea părintească, care nu-și dă seama de pericolele, care de multe ori o mână către dezastru: ești destul de mare, poți pleca a sluji.

Mulți dintre cei ce părăsesc satul, de rămas bun se mai mărturisesc.

Și mulți, întru adevăr, își iau adio dela biserică, liturghie, spovedanie și de întreaga viață religioasă pentru timp îndelungat.

Fata știe să-și impună o plată de 500—600 Lei pe lună și aceea, că dela ce oră până la ce oră e liberă; deja în prima după masă de Duminică învață calea către „mozi“, către „ringispil“, dar că, a buna oară în Sighet în fiecare Duminică la ore diferite și în cinci locuri se fac 10 sfinte, Liturghii, nici după o slujire de câțiva ani nu știe. Nu ascultă sfânta Liturghie și își liniștește conștiința zicându-și: sunt servitoare și apoi nici nu știu, care e biserică catolică.

Frate preot, poate nu poți reține fetele care pleacă a sluji, dar nu uita a le lega de inimă, că pe lângă slujbă și câștig, le rămâne obligația de ași îngriji sufletul.

Servitoarele înșelate în sentimentele lor de dragoste, care își vreau lepăda viața bând sodă caustică sau soluție de chibrituri

ies din rândul acelor, care au uitat de rugă, liturghie, biserică și de Dumnezeu și așa și-au pierdut acei punct fix, pe care îl au de singur razim în babilonia orașelor, în aceasta mocirlă infectă, unde în voie înfloresc florile desfrâului și de care aici—in orașe—aveau mai mare nevoie, cași la sate. Căci acesta e chemat a înlocui cuvântul mamei și tatei, cuvântul preotului.

A sluji, chiar și în orașul cel mai strălucit însemnează a fi servitoare și nu domnișoară. Soartea servitoarei nu e divanul de catifea și scările de marmoră, ci camera scundă, unde nici când nu bat razele soarelui sau de multe, foarte multe ori bucatăria infectă evreiască. Fata, care așteaptă mai mult, se expune pericolului, că peste puțin își va închiria nu două brațe muncitoare, ci trupul ei... și va deveni rușinea familiei și neamului său.

Intrebați fetele, care se reîntorc din slujbă; ce ați câștigat? Vor răspunde: ne-am îmbrăcat. Eu zic: nu, s'au desbrăcat.

Au desbrăcat frumosul port moștenit de strămoși; au desbrăcat iubirea satului unde s'au născut; au desbrăcat limbajul, ce a fost bun în cursul secolelor; și multe, durere, foarte multe au desbrăcat nevinovăția ferioarei.

Și în locul acestora ce au îmbrăcat? Freză a la Buby, haine subțiri, care creapă, dacă la fân sau la sapă se întind; pantofi cu tocuri, nepotrivite pentru urcarea coastelor; și-au

mai cheltuit câștigul pentru „combinezoane“ de mătăasă, cărora nici de cum nu se potrivește ciubărul cu lături.

Au mai îmbrăcat desconsiderarea tuturor lucrurilor între care au crescut ele și părinții și moși—strămoși lor.

Frate preot, până unde îți ajunge glasul, strigă: Tu, pe care mizeria te alungă, tu pe care banul

te ademeneste către oraș, nu uita, că trebuie să fii ca pescuitorul de pietrii scumpe, care gășind la fundul mării comori, se grăbește a se ridica din nou la suprafață. Fă și tu asemenea! Dacă trebuie, te duci departe, dar nu uita, că ai un sat, o locuință părintească și acolo trebuie să te reînforci, dacă nu cu mulți bani, cel puțin nu cu sufletul desbrăcat.

Cu ochi văzători

Creștinismul rusesc e de 950 ani. Cu aceasta ocazie, Osservatore Romano, oficiosul Vaticanului scrie următoarele: „dacă poporul rusesc cu 950 ani în urmă s'ar fi alăturat direct Bisericii Romane și nu ar fi primit creștinismul bizantin, în cursul istoriei celor aproape unamie ani cu siguranță ar fi devenit o Biserică puternică, unitară și independentă, care acum cu puterile proprii ar fi putut rezista bolșevismului și ar fi scăpat poporul rusesc de greșelile și suferințele de acum. Creștinismul rusesc acum indoliat și indurerat sărbătorește aniversarea de 950 ani. Câtă vreme geme sub zbiciuirea și atrocitatea celor fără de Dumnezeu, noi aici în Roma cu înțelegere frățască și cu rugăciuni pioase comemorăm ziua aceasta. Poporul vrednic de o soartă mai bună va susporta zilele grele ale încercărilor și va veni vremea, când în inima lor purificată de suferințe, se va aprinde bucuria și adevărata lumină a lui Hristos“.

Așa scrie oficiosul Vaticanului Noi ne gândim la lungul șir al țarilor, cari din reavoință sau neștiință așa au socotit, că lucrul de căpetenie al unui țar nu poate să fie altceva, decât extirparea cu orice preț a unei religii, care singură poate să apere generațiile de

toate influințele ucigătoare. Lungul șir al țarilor împreună cu cel din urmă își doarme somnul de veci și de asupra mormintelor lor totuși a surpat. Ruinele fumegânde nu se vor reface, până când se va da drum liber propagării acelei religii, care clădește pe cea mai solidă temelie, ce se numește: iubire creștinească. Și mai avem o mulțime de exemple, care arată invederat că orice împărăție lipsită de spiritul Bisericii Romei, oricât de puternică ar fi fost, a fost biruită și nimicită. Napoleon la culmea puterii sale a încercat nimicirea Bisericii și iată-l pe inzulă sf. Elena, într'o neîncetată meditație, al cărei rezultat a fost: nu inzulă Biserica și nu inzulă pe capul Ei, pe vicarul lui Hristos, pe Papa.

Nici nu se poate altcum. Deoarece ce ar putea să echilibreze spiritul masselor desorientate, decât adevăratele principii ale adevăratei Biserici?

Ciudățeni boșeviste. Studenta Marusja Larkowa azi e de 20 de ani, dar a fost măritată de 19 ori. E un record fenomenal. Tinăra s'a măritat prima oră la vârsta de 15 ani. Dela 15 ani până la 20 nu mai puțin, decât de 18 ori a semnat contractul său de căsătorie, totdeauna legal. Întru adevăr, Rusia e un paradis! Intrebăm: pentru cine?

„In ceasurile prezente, nimenea nu are voie, să fie mediocru“

Papa Piu XI.

Om superior e tânărul, care nu se teme de judecata altora, când e vorba de a mărturisi adevărul și pentru aceasta e gata a răbda disprețul.

Om superior e tânărul, care și întrerupe și cea mai plăcută ocupație, pentru că nu vrea, ca din pricina nepunctozității lui, alții să fie siliți a aștepta după el.

Om superior e fata tânără, care cu acelaș zel și perseverență își face rugăciunile zilnice, cu care urmărește evenimentele sportive și cinematografice și câtă grijă își pune la întregirea garderobei.

Om superior e fata tânără, care are curajul, ca în cazul, dacă s'ar fi declarat despre cineva în mod defaimator, să-i dea satisfacție înaintea aceluia cari au auzit declarația, fără considerare, că ce vor cugeta alții despre ea.

Om superior e acela, care Dumineca participă la două Liturgii, — prin ce e ocupată toată înaintea de miez de zi din ziua, — și o face aceasta pentru altul, care nu mai umblă la biserică.

Om superior e acela, care cu sirguința cea mai încordată și cu grija cea mai mare lucrează și atunci când știe, că nimenea nu-l va controla, și în lucrurile cele mai mărunte, pentru cari nu poate conta la nici o recunoștință.

Om superior e acela, care când și când peste zi de mai multe ori se eliberează pe câteva clipe din cătușele muncii zilnice și privește cu ochii sufletului spre Dumnezeu.

Om superior e acela care

observă înainte de ce ar fi adormit, că nu și-a îndeplinit rugăciunea de seară și că astfel ar fi terminat ziua fără de

Originea autocefaliilor

de Grigore Dancuș teolog absolvent.
(Urmare)

8 Dar cece n'a reușit acel șir de patriarhi, va reuși patriarhul Sergiu, care prin erezia sa din nou va desbina biserica ca pe timpul lui Acaciu.

Odată cu ocuparea scaunului patriarhal din Constantinopol de către acest Sergius, apare și erezia monotelistă, a cărui părinte este însuși patriarhul. Și totodată cu acest fapt se întâmplă și desbinarea bisericii bizantine (610), care dezbinare ține până la anul 681, când prin al VI conciliu ecumenic ținut la Constantinopol, se reface din nou unirea, afurisindu-se toți erezii, în frunte cu patriarhul Sergiu. Scrisoarea Papei trimisă la acest conciliu, pentru a arăta învățătura adevărată, este primită cu aclamări „ca o judecată a Sf. Petru.

Cred că nu va fi superflu dacă spun că această schismă s'a făcut cu concursul împăratului Heraclius, care cu autoritatea sa dă spre iscălire tuturor episcopilor din Răsărit, noua formulă de credință compusă de patriarhul eretic Sergiu.

9. Al noulea pas spre autocefalie, îl face Constantinopolul odată cu ținerea sinodului Trulani la 692. În acest sinod patriarhul din Constantinopol vrea cu orice preț ridicarea sa, a demnității sale la aceeaș treaptă

Dumnezeu, — se scoală din dată pentru a o face.

Om superior e acela care contribuie barem cu bani la apostolat, știind că și prin aceasta promovează succesul,

A fi mai superior, nu stă nici în știință mai multă, nici în a vorbi frumos, ci numai în modul de a lucra. Oamenii superiori sunt indispensabili azi, în refacerea lumii noi.

cu Papa, atât din punct de vedere al onoarei cât și din punct de vedere iurisdicțional. Deci voia să ajungă acolo, ca să poată trata cu Papa dela egal la egal.

De pretext pentru ajungerea țintei, le-a servit obiceiurile Apusenilor, diferite de ale lor.

Pentru toate aceste obiceiuri diferite, Apusenii au fost taxați de contrari tradițiilor apostolice. În zece canoane se ocupă cu aceste chestiuni, iar în canonul 36 reinvie canoanele 3 și 28, ale conciliilor Constantinopolitan (381) și Calcedonian (451).

Prin această reînnoire, cele două canoane sunt schimbate fundamental. Acum nu mai cer numai onoare și iurisdicție în gradul doi după Papa, ei cer egalitate cu Papa din amândouă punctele de vedere. Iată cum sună acest canon (36): „Reînnoind cece au hotărât mai înainte cei o sută cinczeci de părinți (381) adunați în această cetate imperială, de Dumnezeu păzită și cei șase sute treizeci adunați în Calcedon hotărâm din cece urmează: „Scaunul Constantinopolului se va bucura de prerogative egale cu ale scaunului Romei vechi și se va înălța la acelaș rang

pentru afacerile bisericii, ce vine imediat după acela; va veni apoi scaunul mării cetăți Alexandrie, pe urmă scaunul Antiochiei și în fine acela al cetății Ierusalimului“.

Cine nu vede că prin acest canon s'a făcut un mare pas spre autocefalie?

Căci ce altceva înseamnă autonomia pe care o pretind în acest canon?

Cu toate aceste însă nici patriarhul, nici împăratul nu ignorează că Papa are primatul de iurisdicție, căci vedem pe împăratul Justinian II că trimite toate hotărârile conciliului Papei Sergiu I (nu-i ereticul patriarh din Constantinopol), spre aprobare, dar Papa refuză, deși a fost forțat de împărat. Împăratul însă nu renunță, ci cere aprobarea și dela Papa Ioan VIII, urmașul lui Sergiu, dar și acesta refuză. Atunci împăratul mai încearcă odată la Papa Constantin, urmașul lui Ioan VIII, dar și acesta refuză să aproabe acest canon (36), aprobând numai cele cari erau în conformitate cu Roma.

Bizantinii însă nu prea țin cont de această neaprobare, căci ei se folosesc în cărțile lor și de aceste canoane neaprobate, mai ales de canonul 36. Totuși patriarhul Ioan VI cere aprobarea în scaunul din Constantinopol, dela Papa Constantin, și între altele face declarația că Papa este: „capul preoției creștine, căruia Domnul în persoana lui Petru i-a poruncit, să-și întărească pe frații săi“.

O comentare mai amănunțită a canonului 36, mai sus citat, cred că este superfluă, pentru cine este de bună credință și a urmărit cu atenție dela început desfășurarea evenimentelor.

10. Punerea nesăbuită a Patriarhilor din Constantinopol, sub scutul și în serviciul împăraților, a dus la curată deaban-

Hristos Rege

Sunt aproape 2000 de ani, când un om zmerit la vedere, stătea legat, palid în urma înjurăturilor suferite, cu față sângărandă, înaintea lui Pontiu Pilat, deregătorul roman. Jidovii l'au acuzat înaintea deregătorului că agită poporul, că îi îndeamnă să nu plătească tribut împăratului, aproape singurul domn al lumii cunoscute în acele vremi și că se declară a fi: Mesia și rege.

Pilat văzând atitudinea amenințătoare a arhierilor și a poporului așătat de aceștia, totdeodată temându-se, că evreii îl vor denunța la împărat, a cedat și îl întreabă: „Au tu ești împăratul Jidovilor?”

Însă Pilat avea încă și alte motive, pentru ca să-i pună această întrebare. Acest om năcăjit, tîrit, avea o înfățișare absolut calmă, totuși impunătoare, fața dînsului deși desfigurată de sânge, avea o expresie majestuoasă, toate acestea au făcut pe Pilat, să bănuiască, că înaintea lui are o ființă cu totul excepțională. El era atât de preocupat de răspunsul ce l-a primit și care era atât de impresionant, încât a întrebat iarăși: „Adică rege ești tu?”

Răspunsul era categoric și clar: „Tu zici, eu sunt rege! Eu pentru aceasta m'am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul și tot, ce este din adevăr, ascultă glasul meu“.

Iar Hristos, — pentru că Hristos stătea înaintea lui Pilat, — cu tot dreptul a putut să răspundă astfel, fiindcă regalitatea lui ușor poate fi dovedită din cuvintele sf. Scripturi. Noi vom cita numai câteva, cele mai expresive propoziții, cum sunt următoarele:

Ție îți dau de moștenire popoarele și marginile lumii... sau: „Va domni“ — Hristos — „dela mare și până la mare, și lui i se vor închina toți împărații pământului și toate țările lui îi vor sluji“ și cum citim aceasta în Apocalips: „vrednic e Mielul, carele s'a junghiat, ca să primească putere și bogăție și înțelepciune și tărie și cinste și mărire și binecuvântare“ (5, 12).

Pentru aceasta îl sărbătorim

și noi, recunoscând pe Hristos, ca regele nostru, supunându-ne cu inima zmerită.

Câte țări nu s'au prăbușit înainte de nașterea lui Hristos și câte coroane nu au căzut în pulbere de atunci?

S'a prăbușit țara Faraonilor semeți, spre care priviau toți tremurând cu frica sclavilor. Unde e împărăția lui David și a lui Solomon, care a făcut pe evrei atât de trufași și îngâmfati? Unde e împărăția lui Dariu și Xerxes, vestiții regi ai Persilor, cari cu puterea lor enormă, cu oștirile lor fără de număr, țineau atât de mult timp sub teroare o mulțime de popoare? Unde e împărăția lui Alexandru cel Mare, care a cucerit chiar și India fabuloasă? Nici barem o bucătică din ea nu a rămas.

IMPREUNA CU BISERICA

dală și obrăznicie din partea împăraților de aci. Cezărapismul se ridică cu pași uriași, ajungând sub Leo III împăratul (716—741) la culme. Iată ce scrie Papei acest împărat, între altele: „Eu sunt împărat și episcop, în același timp”.

Lipsa de demnitate a patriarhilor din Constantinopol se răzbună amarnic, căci acest împărat de o furie nemaipomenită, depune și pune patriarhi, confiscă averile bisericesti, pornește lupta contra icoanelor și alte fapte cari toate au umilit foarte mult, pe acei cari s'au pus în serviciul împăratului și s'au purtat laș față de capul lor, Papa dela Roma.

Despărțirea cea mare, care mai durează și azi nu-i departe. Împărații din Constantinopol, lucrând cu inteligență de șarpe și viclenie de vulpe, în mod treptat își vor ajunge scopul, de a-și aservi pe deplin biserica răsăriteană, care va fi o armă foarte bună pentru conducerea mulțimilor.

Schisma lui Fotiu, în preajma căreia suntem, va deschide o cale largă împăraților, pentru a se putea înstăpâni pe deplin, dar în mod fraudulos, asupra bisericii răsăritene.

(Va urma)

Generalul Franco la mormântul sf. Apostol Iacob. Franco, comandantul suprem al Spaniei naționaliste în societatea soției sale și a ministrului de interne a plecat la Santiago di Campostella, ca la mormântul sf. Apostol Iacob să câștige indulgențele jubilar. Poporul l-a primit cu mare bucurie. La pragul catedralei a fost primit de arhiepiscopul diecezan. După ce s'a cuminecat la liturgia celebrată în cripta apostolului, a mers la altarul principal, în fața căruia a aprins luminarea, care de acum trebuie să ardă totdeauna întru amintirea eroilor morți în slujba națiunii.

Unde e gloriosul imperiu Roman de odinioară cuceritorul lumii întregi cunoscute? Ale cărui colonii cu locuitorii lor de diferite neamuri, toți tremurau de pașii zguduitori ai legiunilor? Capetele încoronate ale Capetilor, Franța, au căzut sângerând în coșărcile umplute cu țărâțe de ferestrău. Paliul Borbonilor, brodat cu crini, s'a spălăcit, numărând vizitatorii într'un Muzeu. Puterea mondială a lui Napoleon, s'a sfârșit pe o insulă mică de tot. Coroana Tarilor orgolioși a fost sfărâmată și împărțită în bucăți și ce a devenit acest vast imperiu, în vederea ochilor noștri în câțva ani?

E ceva semnificativ. Când, poate, nici o epocă a istoriei, nu era atât de neprielnică regalității, cum este epoca noas-

Și intrând într'un sat, l-au întâmpinat zece bărbați leproși, cari stău departe; și au ridicat glas, zicând: „Isuse, învățătorule, miluește-ne!” Și văzându-i, le-a zis: „Mergeți de vă arătați preoților!” Și a fost când mergeau ei, s'au curățit. Iar unul din ei văzând, că s'a vindecat, s'a întors cu glas mare mărind pe Dumnezeu, și a căzut la picioarele lui mulțumindu-i; și acela era Samaritan. Iar Isus, răspunzând, a zis: „Au nu zece s'au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s'a aflat să se întorcă să dea mărire lui Dumnezeu, fără numai acest străin?” Și lui i-a zis: „Scoală, și te du: credința te te-a mântuit!”

Evangelia de azi pomenește despre nouă oameni nerecunoscători. Cine sunt ei? Unde-i găsim? Eu i-am găsit și anume pe fiecare într'un singur om, în fiecare om.

Vechii învățați spuneau, că nici odată nu vom putea fi destul de recunoscători față de Dumnezeu și față de părinți, pentru că nici odată nu le putem revansa aceea ce avem dela ei: natura, ființa noastră și realitatea; toate eforturile noastre spre a mulțumi pentru toate lui Dumnezeu și părinților, sunt preapuține față de multele binefaceri ce ni s'au făcut. Dela Dumnezeu, care este adevăratul tată creator, am primit natura noastră, cu toate darurile firești. Dacă luăm în considerare ființa

noastră comună cu toate creațiile, viața noastră superioară tuturor animalelor, statura noastră ridicată câtră cer, firea noastră înaltă aproape ca a ingerilor, toate aceste dela Dumnezeu le avem. E cea mai mare ingratitude de a fi nerecunoscător față de Dumnezeu. Animalele necuvântătoare sunt mai înțelepte, căci ele sunt cu recunoștință față de binefacătorul și creatorul lor, numai omul e nerecunoscător pentru darurile naturii pe care le primește. Înzădar strigă sf. Bernard, că omul e deobligat lui Dumnezeu, că l-a făcut om și nu piatră, lemn sau animal; înzădar, preapuțini se găsesc, cari să se întorcă și să mulțumească lui Dumnezeu pentru darurile naturale primite.

Al doilea e nerecunoscător pentru darurile supranaturale. Dumnezeu, cine prețuiește harurile tale? Cine e îndejuns de mulțumitor pentru darurile supranaturale, de care omul se împărtășește nu pentru meritele sale, ci numai pentru bunătatea Ta?

Al treilea nerecunoscător e bogatul care pentru avuția sa nu mulțumește lui Dumnezeu, deși dela Dumnezeu o are.

Al patrulea și cincelea nerecunoscători sunt acei cari nu mulțumesc pentru binefacerile trupesti și sufletești. Sănătatea, puterea, frumuseța toate dela Dumnezeu sunt. Câte membre, câte vinețare are omul, sunt tot atâtea pricini de a lăuda pe Dumnezeu. Cele cinci simțuri ni s'au dat cași cinci talanți, ca să cumpărăm prin ele fericirea veșnică.

Mai răi decât aceștia sunt acei, cari rămân nerecunoscători pentru binefacerile sufletești. Sufletul omenesc e icoana sf. Treimi. Ce comoară minunată e aceasta! Cât suntem de nerecunoscători față de Dumnezeu, care așa ni l-a dat!

Și acum ar trebui să mă pogor în iad, ca să pot face o icoană fidelă despre al șaselea nerecunoscător; zic în iad, pentru că acesta numai acolo recunoaște valoarea timpului, care a trecut. Cât ar da el pentru un ceas sau chiar pentru o clipă binefacătoare? Dar veșnicia nu mai e timp și acolo nu mai e vreme de îndreptare. Acum fiecare om are timp dela Dumnezeu, timp, ce trebuie folosit spre mântuirea sufletului. Cine s'a întors să mulțumească lui Dumnezeu pentru acest dar? Preapuțini.

Al șaptelea este cel nerecunoscător pentru jertfa de pe cruce, aceasta binefacere a binefacerilor! Dacă datorăm nesfârșit de mult lui Dumnezeu pentru creare, neasemănat mai mult îi datorăm pentru răscumpărare.

Al optălea e nerecunoscător pentru marea binefacere, de a putea fi membru al Bisericii Catolice, singură mântuitoare. Ce ar fi din noi, dacă Dumnezeu ar fi lăsat, să ne naștem și să creștem între păgâni sau eretici? Cele șapte taine, șapte

Da! Noi îl recunoaștem și îl mărturisim și prin această sârbătoare, pentru că, prin această mărturisire, ni se desvăluie rana, care roade corpul lumii întregi, de care lumea se va prăbuși, dacă nu începem vindecarea ei în curând. Iar rana aceasta de care singurează lumea, nu este nimic alt ceva, decât lipsa de religiozitate, negarea lui Hristos. Omenirea se zbate numai după bunuri trecătoare, după demnități mari, acel om, care nu vrea să recunoască, peste el nici o demnitate, nici o lege dumnezeiască.

Dar ca să ne putem ajuta pe noi înșine, pe semenii noștri, ca rana aceasta sângerândă să o putem vindeca, trebuie să fim convingși de legalitatea Regelui-Hristos.

(Va urma)

semne ale iubirii dumnezeiești, șapte luminări aprinse de iubirea lui Dumnezeu, ar fi fost pierdute pentru noi. Dar El e bun și noi suntem totuși atât de nerecunoscători!

Al nouălea e nerecunoscător pentru binefacerile neobservate ale lui Dumnezeu, pe care nu le vede, totuși se împărtășește de ele. Deși nevăzute, ele ne vin în abundență. Acum nu le vedem, dar în ultima zi, la lumina minunată a conștiinței vom putea citi din cuvânt în cuvânt cartea harurilor.

Iată cei nouă nerecunoscători din Evanghelie. Nu se găsec ei, toți nouă, în noi înșine? Dacă e așa, încă azi să ne întoarcem, ca să mulțumim lui Dumnezeu!

Din viețile sfinților.

Sf. Maurus, abate

Maurus se născu în Roma din părinți nobili. Tatăl său Eutichius care era senator îl duse deja în vârstă de 12 ani la slăvitul Benedict de pe muntele Casino patriarhul monarhilor din țările apusene. Dela acesta primi băiatul vioi și talentat atât educație științifică cât și morală. Maurus deveni în scurt timp favoritul marelui său măestru. El întrecu pe conșcolarii săi nu numai în știință dar și în virtute, în zelul pentru rugăciune, post și păstrarea tăcerii, în ascultare și modestie. Într-o zi conșcolarul său Placidus trebuia să aducă apă și din nebăgare de seamă căzu în mare iar un val începu al duce cu sine învârtindu-l. Benedict văzu pericolul și porunci lui Maurus imediat să grăbească în ajutor. Maurus ceru binecuvântarea și grăbi spre mare având în gând numai însărcinarea măestrului său. Pășii pe apa mării ca pe uscat fără a se scufunda, apucă pe Placidus, îl trage afară din valuri și-l conduse fericit la țarm. Când Maurus sosi înaintea lui Benedict cu colegul său salvat dela înec sigur, minunea ascultării a fost slăvită prin o altă minune a umilinței. Se ivi o discuție sfântă între învățător și școlar pentru a distinge cărorora din 2 li s'ar atribui cinstea acelei minuni. Benedict o atribui ascultării perfecte a lui Maurus. Maurus o atribui binecuvântării lui Benedict. Amândoi avură dreptate, căci Bossuet zice: „Ascultarea câștigă harul pentru a îndeplini credincios porunca; porunca dă impuls harului pentru ascultarea cu succes”. Vestea despre știința și modestia sf. Benedict și a cinului său călugăresc s'a lăjit în curând peste granițele Italiei. Episcopul Inocenție din Franța a cerut câțiva călugări pentru întemeierea unei mănăstiri. Benedict incredință cu această afacere

pe Maurus și-i dădu 4 insoțitori. Când Maurus sosi în Franța Episcopul Inocenție era deja în pământ iar urmașul său nici nu voi să știe de întemeierea Mănăstirii. În această tristă situație îl incurajară pe Maurus tovarășii săi zicând că Dumnezeu va răsplăti această jertfă a ascultării și va ajuta desigur. Așa se și întâmplă.

Florus care era la curtea regală cu vază și prieten al regelui Teodebert, simțea o oclinare internă față de acești monahi cărora le edifică mănăstirea pe moșia sa și le dădu pe fiul său Bertulf pentru al educa, iar pentru sine ceru haina călugărească. Regele se despărți cu regret de iubitul prieten și însuși asistă cu suita sa regală la învesmântarea călugărească a lui Florus. Adânc mișcat de ceea ce-i văzuse ochii, cunoscând marea deosebire între mărirea lumească și sfințenia plăcută lui Dumnezeu, regele ingenunche și el înaintea lui Maurus, îl rugă cu lacrimi să se roage pentru dânsul, iar numele să îl înscrie în registrul fiilor săi. Regele dăruie mănăstirii milostenie multă.

Știința și strălucirea virtuților abatelui Maurus însușești pe mulți tineri chiar din pozițiile cel: mai înalte ca să urmeze exemplul lui Florus, lepădând d'șertăciunea lumii și grijile

pământești pentru a lua jugul dulce a lui Isus. La câțiva ani răsunau zi și noapte laudele lui Dumnezeu din gura alor 140 frați în așezământul cel nou al Abatelui Maurus. În scurt s'au deschis multe alte mănăstiri sub regula și ascultarea abatelui Maurus.

Numele Maurus era cel mai vestit în toată țara. Din apropiere și depărtare veneau la el să-l cinstească, să-i asculte cuvintele de mângăere și în suferință să ceară mijlocirea și ruga lui către Dumnezeu. La ruga lui făcea Dumnezeu multe minuni. Lucruri mari făcu el pentru sutele de bolnavi prin rugăciunile sale, dar și mai mari lucruri făcu pentru miile de păcătoși pe cari i-a adus la calea cea bună prin iubirea și învățătura sa. Așa conduse el 38 ani mănăstirile întemeiate de dânsul îndrumându-le prin razele sfințeniei sale spre o înflorire măreață.

Spre sfârșitul vieții sale depuse vrednicia de abate și se retrase cu 2 frați la biserica sf. Martin. Aci își zidi o chilie unde își petrecu ultimele zile din viață pregătindu-se la o moarte fericită care i-s'a și întâmplat la 15 Ianuarie în anul 584 după Hristos.

Traducere liberă din L. germană
Ierom. Iosif Miclea OSBM.

România. Baroul Avocaților din județul Maramureș.
Nr. 159—1938.

CONVOACARE

I.

În baza art. 166 și 171 a legii pentru Organizarea Corpului de Avocați toți domniile înscriși pe tabloul avocaților sunt convocați, la adunarea generală deliberativă ordinară

pe ziua de 22 Ianuarie 1939 orele 9 în sala Nr. 65 a palatului Justiției.

Se atrage atenția dlor avocați la dispozițiunile legii cari prevede că votul e obligator și la lipsa nejustificată dă loc la o amendă și că conform art. 168 a legii, — ședința numai atunci se poate ține dacă din numărul avocaților înscriși în Corp jumătate sunt prezenți, iar dacă la prima zi pentru care adunarea a fost convocată numărul necesar nu se va întruni, — adunarea se va amâna peste o săptămână aleasă la 29 Ianuarie 1939 în aceeași zi și oră, când se va putea lucra și se vor lua hotărâri valabile oricare ar fi numărul membrilor prezenți cu următorul

program de zi:

1. Verificarea gestiunii anului 1938.
2. Votarea bugetului anului 1939 în conformitate cu dispozițiunile art. 254 și 255 a legii avocațiale.

II.

Continuative pe baza art. 171 a legii avocațiale, tot pe ziua de 22 Ianuarie 1939 orele 10, sunt convocați toți dnii avocați înscriși pe tabloul special în conformitate cu dispozițiunile art. 185 al legii

și la adunarea generală electivă extraordinară

și pentru alegerea unui membru în Consiliu devenit vacant cu aceea observație, că conform dispozițiunilor art. 178 al legii oricare ar fi numărul membrilor prezenți vor putea aduce hotărâri valabile și că conform dispozițiunilor art. 172 al legii în caz de balotaj alegerea se va face fără altă convocare Dumineca următoare adecă la ziua de 29 Ianuarie 1939 la orele 9.

Din ședința Consiliului Baroului Avocaților din județul Maramureș, ținută la Sighet, la 22 Noemvrie 1938.

Decan:
Dr. V. Kindriș

Secretar:
Dr. Al. Lazar

Crăciun trist. Cu ocazia sărbătorilor de Crăciun numărul călătorilor pe trenuri se mărește mult. Din aceasta pricină, de obicei se întâmplă multe nefericiri, care multor familii le amăresc sărbătorile. De Crăciun nefericirile de cale ferată au luat proporții mari, s'au înregistrat 2 catastrofe. În 23 Decembrie acceleratul din București între Teiuș și Blaj a intrat într'un tren de persoane. Locomotivele s'au sfărâmat, mai multe vagoane, mai ales de clasa doua s'au nimicit. Au murit pe loc 13 persoane, iar alte cinci în stare foarte gravă au fost transportate la spital. O catastrofă și mai înfricoșătoare s'a întâmplat în seara de Crăciun pe linia Galați—Chișineu. Aici s'au ciocnit două trenuri personale. Au murit 113 persoane, numărul răniților trece peste 200. Și aici au suferit mai mult călătorii din cl. I și II, căci vagoanele lor, au urmat imediat după locomotivă din pricina încălzirii. Cauza principală a acestor catastrofe este viforul, care a stricat liniile de telegraf și telefon, așa că semnalizarea a devenit imposibilă. Intre morți sunt un general, un prefect foarte mulți ofițeri și funcționari, cari se grăbeau acasă, la familie, ca să petreacă împreună sărbătorile.

În loc de bucurie jale. Familiile celor morți vor fi recompensați din partea C.F.R., căci fiecare călător plătește și o taxă de asigurare, care la un călător de cl. III, îndreptățește în caz de moarte la suma de 200.000 Lei, totuși, tata sau mama nu se poate plăti cu bani.

Reveniri la adevărata credință. Polonia în bună parte e catolică. Totuși se găsesc mulți, mai ales în părțile de răsărit, cari în urma presiunilor guvernelor țariste din trecut au părăsit religia cea adevărată. Aceștia acuma eliberați de jugul țarist, se reintorc în masă la religia lor strămoșască catolică. Așa anunță acum Agenția Catolică Polonă, că 35.000 de suflete, năpăstuite pe vremuri pentru credință de Rușii pravoslavnici. Dintre aceștia 20.000 au îmbrățișat ritul latin, iar 15.000 ritul slavobizantin.

În Abesinia, pe vârful muntelui Termaber, dintre Addis—Abeba și Dessie în înălțime de 3800 metri s'a ridicat o cruce impozantă. Ea este înaltă de 30 metri și de 5 m. lată și e clădită pe o stâncă gigantică. La picioarele crucii sunt șapte cuvintele: „Legionarii Ducelui, spre mărirea lui Dumnezeu și a patriei”. Binecuvântarea solemnă a Crucii s'a făcut în prezența principelui de Aosta, viceregele Abesiniei.